

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
GENUINE LIES

Copyright © 1991 by Nora Roberts
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-898-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nora Roberts

ISTINITE
LAŽI

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Za Peta i Meri Kej,
hvala vam za ručkove i dobro raspoloženje*

Prolog

Nekako, s ponosom i užasom istovremeno, uspela je da podigne bradu i potisne mučninu. Ovo nije košmar. Nije mračna fantazija koja će nestati s dolaskom zore. Ipak, kao u snu, sve se odvijalo slično usporenim filmom. Probijala se kroz gustu vodenu zavesu iza koje je videla lica ljudi oko sebe. Oči su im bile gladne; usta su im se otvarala i zatvarala kao da će je celu progutati, a glasovi su im se utišavali i oticali poput talasa koji udaraju o stenu. Srce joj je počelo snažnije i upornije da lupa, kao žestoki tango unutar njenog sleđenog tela.

Nastavi da se krećeš, nastavi da se krećeš, zapovedao je mozak njenim drhtavim nogama dok su je čvrste ruke gurale kroz gomilu ka stepenicama sudnice. Oči su joj zasuzile od jakog svetla, pa je potražila naočare za sunce. Pomisliće da je plakala. Neće im dopustiti da iskoriste njene emocije. Tišina će biti njen štit.

Spotakla se i u trenutku osetila paniku. Brzo je naredila sebi da ne sme da padne, jer desi li se to, reporteri i radoznala masa će skočiti na nju, režeći i škljocajući foto-aparatima. Rastrgnuće je kao divlji pas zeca.

Mora da se uspravi, da stoji iza svoje tišine još nekoliko metara. Toliko je naučila od Iv.

Pokaži im da si pametna, devojko, ali nikad im ne pokazuj da se plašiš.

Iv. Došlo joj je da vrišti. Da prekrije lice šakama i da vrišti sve dok ne izlije sav bes, strah i tugu iz sebe.

Vređala su je pitanja koja su novinari dovikivali. Mikrofonu su joj boli lice poput smrtonosnih strelica, dok su reporterske ekipe bile zaposlene oko snimanja završnice optužbe Džulije Samers za ubistvo.

„Kučko!“, doviknuo je neko glasom hrapavim od mržnje i suza. „Hladnokrvna kučko!“

Nora Roberts

Poželela je da stane i vrisne: *Kako znaš šta sam ja? Kako znaš šta osećam?*

Međutim, vrata limuzine su se otvorila i ona je ušla unutra, u okrilje hladnog vazduha da bi je zatamnjena stakla zaštitila. Gomila je jurnula napred, pribijajući se uz barikade duž pločnika. Gnevna lica su je okružila; poput strvinara nad lešom koji još krvare. Dok su se kola udaljavala, gledala je pravo pred sebe, šaka stisnutih u pesnice na krilu i, na svu sreću, suvih očiju.

Nije ništa govorila dok joj je pratilac sipao piće. Dva prsta brendija. Kada je otpila prvi gutljaj, najzad je progovorio. Smireno, gotovo nemarno, glasom koji je naučila da voli.

„Pa, Džulija, jesi li je stvarno ubila?“

Prvo poglavlje

Za nju bi zaista mogla reći da je bila legenda. Produkt svog vremena, talenta i neumoljive ambicije. Iv Benedikt. Za njom su žudeli muškarci čak trideset godina mladi. Žene su joj zavidele. Glavešine studija su joj se ulagivale, znajući da u vreme kada filmove prave računovođe, njeno ime vredi kao suvo zlato. Tokom karijere, koja je trajala skoro pedeset godina, Iv Benedikt je imala uspone i padove. Iskoristila je i jedno i drugo da od sebe stvori ono što je želela.

Činila je šta god je htela, i u ličnom i u profesionalnom životu. Ukoliko bi se zainteresovala za neku ulogu, pokušala bi da je se domogne sa istim poletom a i svirepošću, ako je bilo potrebno, koje je ispoljila u borbi za prvu ulogu. Ako bi poželela nekog muškarca, osvojila bi ga i odbacila kad ga se *nazadovolji* – kako je volela da kaže – nikad zlonamerno. Svi njeni bivši ljubavnici, a bilo ih je čitava legija, ostali su joj prijatelji. Ili su bili dovoljno razumni da se pretvaraju.

U šezdeset sedmoj, Iv je održavala svoje veličanstveno telo strogom disciplinom i hirurškom veštinom. Tokom pola veka, izbrusila je sebe u oštro sečivo. Koristila je razočaranja i trijumfe kako bi to sečivo pretvorila u oružje kojeg se u holivudskom kraljevstvu plaše a i poštuju ga.

Bila je boginja. Sada je kraljica oštrog uma i jezika. Retki su bili oni koji su poznavali njeno srce. Ali niko nije znao njene tajne.

„Pravo sranje.“ Iv je bacila scenario na popločan pod solarijuma i šutnula ga. Zatim je koračala tamo-amo. Kretala se kao i uvek, uz plašt ponosa preko plamena senzualnosti. „Sve što sam pročitala tokom protekla dva meseca pravo je sranje.“

Njen agent, bucfasta žena gvozdene volje, slegla je ramenima i nastavila da pijucka popodnevni koktel. „Rekla sam ti da je đubre, Iv, ali ti si želela da ga pročitaš.“

„Rekla si da je đubre.“ Iv je uzela cigarete iz staklene činije *lalik* i potražila šibice u džepu pantalona. „U smeću uvek ima i nečeg dobrog. Snimila sam gomilu smeća i učinila da zablista. Ali ovo je“ – ponovo je sa zadovoljstvom šutnula scenario – „sranje.“

Margaret Kasl je otpila još jedan gutljaj soka od grejpfruta, u koji je dodala malo votke. „Ponovo si u pravu. Mini-serija...“

Nagli trzaj glave i žustar pogled oštar poput žileta. „Znaš da prezirem tu reč.“

Megi je posegnula ka parčetu marcipana i ubacila ga u usta. „Kako god to da imenuješ, uloga Merilu je savršena za tebe. Još od Skarlet nije bilo tako žilave i fascinantne južnjačke lepoticе.“

Iv je to znala i već je odlučila da prihvati ponudu. No, nije volela suviše brzo da popušta. To nije samo pitanje ponosa, već i slike koju je izgradila o sebi. „Tri nedelje snimanja u Džordžiji“, promrmljala je. „Jebeni aligatori i komarci.“

„Dušo, tvoji seksualni partneri su tvoja stvar.“ Zaslužila je kratak smeh. „Piter Džekson će igrati Roberta.“

Iv je začkiljila žarkim zelenim očima. „Kada si to saznala?“

„Za vreme doručka.“ Megi se nasmešila i potonula dublje u jastuke pastelnih boja belog, pletenog divana. „Pomislila sam da će te to zanimati.“

I dalje u pokretu, Iv je proračunato ispustila oblak dima. „Izgleda kao lepotan s kalendara, ali izvrstan je glumac. Zbog njega gotovo da mi se isplati trčkanje po močvari.“

Sada, kada je riba zagrizla mamac, Megi je počela da privlači svoju lovinu. „Razmišljaju da ulogu Merilu ponude Džastin Hanter.“

„Toj ćurki?“ Iv je ispuštala dim i koračala sve brže. „Upropastiće film. Nema ni talenta ni mozga da bude Merilu. Jesi li gledala *Ponoć*? Jedino što nije bilo jednolično u njenoj izvedbi jesu njene grudi. Gospode!“

Megi je upravo takvu reakciju i očekivala. „Dobro je odradila posao u filmu *Pravo prolaza*.“

„Zbog toga što je igrala sebe, praznoglavu kurvku. Gospode, Megi, ona je katastrofalna.“

„Televizijska publika zna njeno ime i...“ Megi je odabrala novu bombonu od marcipana, pogledala je i nasmešila se. „Njene godine odgovaraju ovoj ulozi. Merilu je srednjih četrdesetih godina.“

Iv se okrenula. Stajala je na suncu držeći cigaretu među prstima, poput oružja. Veličanstveno, pomislila je Megi dok je čekala novi izliv besa. Iv Benedikt je veličanstvena, s licem oštih crta, punim crvenim usnama i uredno podšišanom crnom kosom. Njeno telo je fantazija svakog muškarca – dugo i gipko, velikih grudi. Nosila je svilenu odeću jarkih boja, što je bio njen zaštitni znak.

Istinite laži

Zatim joj je dobacila svoj čuveni munjevit osmeh koji osobu kojoj je upućen ostavlja bez daha. Zabacivši kosu iza glave pa se zahvalno nasmejala. „Pravo u centar, Megi. Dodavola, suviše dobro me poznaješ.“

Megi je prekrstila svoje debeljuškaste noge. „Nakon dvadeset godina, bolje bi mi bilo.“

Iv je krenula ka baru da sipa sebi čašu sveže iscedenih pomorandži iz sopstvene voćnjaka. Dodala je pozamašnu količinu šampanjca. „Dogovori se s njima.“

„Već radim na tome. Nakon ovog projekta bićeš bogata žena.“

„Ja *jesam* bogata žena.“ Slegnuvši ramenima, Iv je ugasila cigaretu. „Obe smo imućne.“

„Bićemo još imućnije.“ Nazdravila je Iv, otpila i promućkala kockice leda. „A sada mi reci zbog čega si me danas zapravo pozvala?“

Naslonivši se na bar, Iv je polako otpila gutljaj. Dijamanti su blistali na njenim ušima, bila je bosonoga. „Suviše dobro me poznaješ. Imam novi projekat na umu. O tome već neko vreme razmišljam. Potrebna mi je tvoja pomoć.“

Megi je izvila plavu obrvu. „Moja pomoć, ne moje mišljenje?“

„Tvoje mišljenje je uvek dobrodošlo, Megi. Jedno od retkih sa kojima je to slučaj.“ Sela je na pletenu stolicu visokog naslona, sa skerletnim jastucima. Odatle je videla vrt, pažljivo negovane pupoljke i potkresanu živicu. Bistra voda je svetlucala i penušala se u mermernoj fontani. Iza nje se nalazio bazen, gostinjska kuća – verodostojna reprodukcija doma Tjudora iz jednog od njenih najuspešnijih filmova. Iza niza palmi nalazio se teniski teren koji je koristila bar dva puta nedeljno, teren za golf, za koji je izgubila interesovanje i streljište, koje je ugradila nakon stravičnog masakra koje je izvršio Manson pre dvadeset godina. Tu je bio još i voćnjak pomorandži, garaža za deset automobila, veštačka laguna i kamena ograda visoka tri i po metra, koja sve to čuva.

Zaradila je svaki kvadratni centimetar svog imanja na Beverli Hilsu. Isto kao što je radila na tome da preobrazi seks simbol hrapavog glasa u poštovanu glumicu. Bilo je žrtava, ali retko je o tome razmišljala. Bilo je bola. To nikad nije zaboravila. Probila se do vrha uz merdevine klizave od znoja i krvi – i već dugo je tamo. Ali sama.

„Pričaj mi o projektu“, rekla je Megi. „Reći ću ti svoje mišljenje, a zatim ću ti pomoći.“

„O kakvom projektu?“

Začu se muški glas i obe žene pogledaše ka do vratku. Osećao se blag britanski akcenat, poput uglačanosti finog drveta, mada čovek nije živeo u Engleskoj duže od jedne decenije svog tridesetpetogodišnjeg života. Dom Pola Vintropa bio je u južnoj Kaliforniji.

„Kasniš.“ Samo je rekla Iv i nasmešila se, ispruživši obe ruke ka njemu. „Stvarno?“ Poljubio joj je najpre ruke, a zatim obraze, meke poput latica ruže. „Zdravo lepotice.“ Podigao je čašu, otpio i nasmejao se. „Najbolje proklete pomorandže u čitavom okrugu. Zdravo, Megi.“

„Pole. Gospode, svaki dan sve više i više ličiš na oca. Za tren oka bih ti zakazala probno snimanje.“

Ponovo je otpio i vratio čašu Iv. „Jednog dana ću prihvatiti tu ponudu – kad na vrbi rodi grožđe.“

Visok, vitak muškarac je prišao baru. Mišići su mu se tek blago nazirali ispod široke majice. Kosa mu je bila boje starog mahagonija i zamršena od brze vožnje sa spuštenim krovom automobila. Lice, verovatno suviše lepo dok je bio dečak, sada je pomalo ostarilo – na njegovo olakšanje. Iv je proučavala taj dugački, prav nos, usahle obraze, tamnoplave oči sa blagim borama koje predstavljaju prokletstvo za žene, a odraz karaktera za muškarce. Usta su mu bila iskrivljena u blag osmeh, snažna i lepo oblikovana. Bila su to usta u koja se zaljubila pre dvadeset pet godina. Usta njegovog oca.

„Kako je staro kopile?“, pitala je s ljubavlju.

„Uživa s petom ženom za stolovima Monte Karla.“

„Nikad se neće opametiti. Žene i kockanje su uvek bile Rorijeva slabost.“

Zbog toga što je planirao da radi te večeri, Pol je pio samo sok. Prekinuo je posao zbog Iv, što ne bi učinio ni zbog koga drugog.

„Na sreću, uvek je imao neobjašnjivog uspeha na oba polja.“

Iv je potapšala prstima naslon za ruke. Bila je udata za Rorija Vintropa dve kratke i burne godine, pre četvrt veka i nije bila sigurna da se slaže sa presudom njegovog sina. „Koliko joj je godina, trideset?“

„Tako piše u izveštaju za štampu.“ Pol je razdragano nagnuo glavu dok je Iv uzimala novu cigaretu. „Ma hajde, lepotice, nemoj mi reći da si ljubomorna.“

Da je neko drugi to rekao, oglodala bi ga do kostiju. Ipak, Iv je samo slegla ramenima.

„Ne dopada mi se što pravi budalu od sebe. Osim toga, svaki put kada se oženi, objave spisak njegovih bivših.“ Oblak dima na trenutak joj zakloni lice, ali ga struja koju stvara ventilator s plafona brzo otera. „Gnušam se toga što moje ime povezuju s njegovim sve lošijim izborima.“

„Ah, ali zbog toga tvoja zvezda sija još sjajnije.“ Pol podiže čašu. „Tako i treba da bude.“

„Uvek izgovaraš prave reči u pravo vreme.“ Zadovoljna, Iv se naslonila. Međutim, prsti su joj i dalje nemirno dobovali po naslonu. „To je odlika uspešnog pisca. To je jedan od razloga zbog kojih sam te danas pozvala.“

„Jedan od?“

Istinite laži

„Drugi je taj što te ne viđam dovoljno kada pišeš novu knjigu, Pole.“ Ponovo mu je pružila ruku. Možda sam ti bila maćeha samo kratko, ali i dalje si moj jedini sin.“

Dirnut tom izjavom, prineo je njenu šaku svojim usnama. „A ti si i dalje jedina žena koju volim.“

„Zbog toga što si prokletu izbirljiv.“ Međutim, Iv je stegla njegove prste pre nego što ga je pustila. „Nisam te pozvala zbog razmene emocija. Potreban mi je tvoj profesionalni savet.“ Polako je uvukla dim cigarete, znajući da cení dramski momenat. „Odlučila sam da napišem memoare.“

„Gospode!“ To je bila Megina prva reakcija, ali Pol samo podiže obrvu. „Zašto?“

Samo najoštrije uši bi otkrile oklevanje. Iv je uvek hladnokrvno izgovarala tekst. „Počela sam da razmišljam o tome kada su mi natovarili na vrat nagradu za životno delo.“

„To je počast, Iv“, ubaci se Megi. „A ne šutiranje u zadnjicu.“

„Nagrada je i jedno i drugo“, odvrati Iv. „Lepo je što su odali počast mom radu, ali moj život – i moj rad – ni izdaleka nisu gotovi. Ipak, to me podstaklo da razmislim o činjenici da pedeset godina koje sam provela u ovom poslu nisu ni izdaleka dosadne. Mislim da niko, pa makar bio maštovit kao Pol, ne bi mogao da osmisli interesantniju priču – sa toliko raznolikih likova.“ Usne su joj se izvile polako, vragolasto i raspoloženo. „Biće nekih koji neće biti zadovoljni što vide svoja imena i svoje male tajne u štampi.“

„A za tebe ne postoji ništa slađe nego da nekome zapriži čorbu“, promrmljao je Pol.

„Ništa“, složila se Iv. „Zašto da ne? Sos se zalepi za dno šerpe i izgori ako ga povremeno ne promešaš. Imam nameru da budem iskrena, brutalno. Neću gubiti vreme na biografiju poznate ličnosti koja se čita kao izveštaj za štampu ili pismo obožavatelja. Potreban mi je pisac koji neće ublažavati moje reči i eksploatisati ih. Neko ko će moju priču ispričati onakvom kakva jeste, a ne kako bi neki želeli da bude.“ Uхватила je Polov izraz i nasmejala se. „Ne brini, dragi, ne tražim od tebe da se prihvatiš tog posla.“

„Pretpostavljam da imaš nekoga u vidu.“ Uzeo je njenu čašu kako bi je dopunio. „Da li si mi zato prošle nedelje poslala biografiju Roberta Čembersa?“

Iv je prihvatila čašu i nasmešila se. „Kako to se čini?“

Slegao je ramenima. „Dobro je napisana za takvu vrstu literature.“

„Ne budi snob, dragi.“ Veselo je gestikulisala cigaretom. „Sigurna sam da si svestan toga da je knjiga dobila izvrsne kritike i dvadeset nedelja ostala na listi bestselera *Njujork tajmsa*.“

„Dvadeset dve nedelje“, ispravi je on, zbog čega se nasmešila.

„Zanimljivo štivo, za one koje zanima Robertovo razmetanje i mačizam, ali meni je najfascinantnije bilo to što je autor uspeo da iščeprka nekoliko istina među pažljivo osmišljenim lažima.“

„Džulija Samers“, ubaci se Megi, dugo razmišljajući o tome da li da uzme još jedan slatkiš. „Gledala sam je u emisiji *Tudej*, prošlog proleća tokom promocije. Veoma je pribrana, veoma privlačna. Pričalo se da su Robert i ona ljubavnici.“

„Ako su bili, zadržala je objektivnost.“ Iv je cigaretom napravila krug u vazduhu, pre nego što je zdrobila. „Njen privatan život nije predmet rasprave.“

„Ali, tvoj će biti“, podseti je Pol. Nakon što je odložila čašu u stranu, približio joj se. „Iv, ne dopada mi se ideja da se otvoriš. Šta god da se priča o drvlju i kamenju, reči ostavljaju ožiljke, posebno ako njima barata bistar pisac.“

„Apsolutno si u pravu – zbog toga imam nameru da reči uglavnom budu moje.“ Nestrpljivo je odmahнула na njegov protest, zbog čega je shvatio da je već donela odluku. „Pole, bez dizanja nosa, kakvo je tvoje profesionalno mišljenje o Džuliji Samers?“

„Dobro radi ono što radi. Možda suviše dobro.“ Bilo mu je nelagodno zbog te ideje. „Ne moraš da se izložiš radoznoj javnosti na ovaj način, Iv. Svakako ti nije potreban novac, a ni reklama.“

„Dragi moj dečaće, ne radim ovo zbog novca niti pak zbog publiciteta. Nego, kao i većinu stvari, zbog zadovoljstva.“ Iv je bacila pogled ka svom agentu. Dovoljno dobro je poznavala Megi da vidi kako se točkići već okreću. „Nazovi njenog agenta“, rekla je kratko. „Iznesi predlog. Daću ti spisak uslova.“ Ustala je i poljubila Pola u obraz. „Ne mršti se. Veruj mi da znam šta radim.“

Prišla je baru savršeno staloženo i sipala još šampanjca u čašu, nadajući se da nije pokrenula nešto što će je jednog dana upropastiti.

Džulija nije bila sigurna da li je upravo dobila najlepší božićni poklon na svetu ili samo običan komad uglja. Stajala je kraj velikog prozora zatvorenog balkona svog doma u Konektikatu i posmatrala kako vetar podiže kovitlace snega u zaslepljujućem plesu. Na drugom kraju prostorije, cepanice su pucketale i prštale u širokom kaminu od kamena. Blistavo crvena čarapa je visila sa obe strane okvira. Dokono je dotakla srebrnu zvezdu i ona se zavrtela na grani plave omorike.

Drvo je postavljeno na sredinu prozora, tačno tamo gde je Brendon želeo. Zajedno su odabrali omoriku visoku dva metra, dovukli je brekćući i dahćući do dnevne sobe, a zatim proveli čitavo veče ukrašavajući je. Brendon je znao gde tačno želi da smesti svaki ukras.

Istinite laži

Ona bi pobacala pregršt svetlucah traka po granama, ali on je insistirao na tome da svaku traku razvuku posebno.

Već je odabrao mesto na kojem će je posaditi na dan Nove godine i time započeti drugačiju novogodišnju tradiciju u njihovom domu.

U desetoj godini Brendon je postao strastveni ljubitelj tradicije. Možda, pomislila je, zbog toga što nikada nije imao tradicionalan dom. Razmišljajući o svom sinu, Džulija je spustila pogled ka poklonima nagomilanim ispod drveta. I tu je vladao red. Brendon je imao potrebu desetogodišnjaka da protrese i omiriše svaku blistavo upakovanu kutiju. Bio je dovoljno radoznao i razuman da pretpostavi šta se nalazi unutra. Međutim, kada bi vraćao kutije, pažljivo ih smeštao tamo odakle ih je uzeo.

Za koji sat će početi da preklinje majku za dozvolu da otvori jedan, samo jedan, poklon večeras, na Badnje večere. I to je tradicija. Ona će odbiti. On će je nagovarati. Ona će se pretvarati da se protivi. Zatim će je ubediti. Ako ništa drugo, ove godine će, pomislila je, proslaviti Božić u pravom domu. Ne u stanu u centru Menhetna, već u kući, u domu, sa dvorištem savšenim za pravljenje sneška i velikom kuhinjom stvorenom za pravljenje kolača. Osećala je silnu potrebu da mu sve to pruži. Nadala se da će time nadoknaditi to što raste bez oca.

Okrenuvši se od prozora, počela je da tumara prostorijom. Sitna žena, krhke građe u prevelikoj flanelskoj košulji i vrećastim farmerkama. Uvek se u privatnosti oblačila u udobnu odeću kako bi se odmorila od skrupulozno doterane, hladne, profesionalne žene kakva je bila u javnosti. Džulija Samers se ponosila imidžom kojim se predstavljala izdavačima, televizijskoj publici i slavnim ličnostima koje intervjuiše. Bila je zadovoljna veštinom koju je pokazivala tokom intervjua, načinom kojim je uspevala da otkrije ono što želi da sazna o drugima, dok oni otkrivaju veoma malo o njoj.

Onaj ko je želeo, mogao je da sazna iz njenog promotivnog materijala da je odrasla u Filadelfiji, kao jedino dete dvoje uspešnih advokata. Tu se nalazila informacija da je pohađala Univerzitet Braun i da je samohrana majka. Navedeni su njeni profesionalni uspesi i nagrade. Ali nije pisalo ništa o paklu koji je proživela tokom tri godine pre nego što su se njeni roditelji razveli, niti činjenicu da je sina donela na svet sama, kada joj je bilo samo osamnaest godina. Nije se pominjala tuga koju je osetila kada je ostala bez majke, a zatim i bez oca za manje od dve godine, dok je bila u srednjim dvadesetim.

Mada to nije tajila, nije bilo opštepoznato da je usvojena kada joj je bilo šest nedelja i da je tačno osamnaest godina nakon toga rodila dečaka za čijeg oca u izvodu iz matične knjige rođenih piše da je nepoznat.

Džulija je smatrala da prećutkivanje ne znači laganje – mada je, naravno, znala ime Brendonovog oca. Jednostavno, bila je suviše vešta u svom poslu da bi bilo ko uspeo da je navede da otkrije ono što ne želi.

Zabavljena time što je u stanju da razbije svačiju fasadu, uživala je u javnoj ličnosti gospođe Samers, tamnoplave kose sa pundom u francuskom stilu, koja nosi lepa, elegantna odela jarkih tonova, koja gostuje u emisijama kao što su *Donahju*, *Karson* i *Opra* kako bi reklamirala novu knjigu, ne odujući ni tračak nervoze koja obitava u tom javnom paketu.

Kada bi došla kući, želela bi samo da bude Džulija. Brendonova majka. Žena koja uživa da sprema večeru svom sinu, da briše prašinu i planira kako će izgledati njena bašta. Stvaranje doma bio je njen najvažniji posao i pisanje joj je to omogućilo.

Sada, dok je čekala da njen sin uleti na vrata i ispriča joj sve o tome kako se sankao sa decom iz komšiluka, razmišljala je o ponudi zbog koje ju je agentica upravo nazvala. Stigla je iz vedra neba.

Iv Benedikt.

I dalje se nervozno šetkajući, Džulija je podizala i premeštala sitnice, nameštala jastuke na sofi, sređivala časopise. Dnevna soba je u pravom haosu i to je bila više njena krivica, nego Brendonova. Dok se premišljala oko toga gde da stavi vazu sa suvim cvećem, ili pak u kom uglu treba da stoji porcelanska činija, koračala je preko izuvenih i odbačenih cipela i ignorisala korpu punu veša kojeg treba složiti. I razmišljala.

Iv Benedikt. To ime je u njenoj glavi odjekivalo poput magije. Ona nije obična slavna ličnost, već žena koju s punim pravom nazivaju zvezdom. Njen talenat i temperament su dobro poznati i poštovani koliko i njeno lice. Lice, pomislila je Džulija, koje je krasilo filmsko platno već skoro pedeset godina u više od stotinu filmova. Dobila je dva Oskara, Toni, četiri supruga – to su samo neke od nagrada naslaganih u njenoj vitrini. Upoznala je Holivud Bogarta i Gejbla; preživela je, čak trijumfovala u vreme kada je sistem studija prepušten računovođama.

Posle skoro pedeset godina u centru pažnje, ovo će biti njena prva ovlašćena biografija. Zvezda je svakako prvi put odlučila da unajmi autora i ponudi svoju punu saradnju. Uz neke uslove, podsetila je Džulija samu sebe i sela na kauč. Ti uslovi su je primorali da kaže svojoj agentici da odugovlači.

Čula je kako se vrata kuhinje zalupiše i nasmešila se. Ne, postoji samo jedan razlog zbog kojeg okleva da zgrabi tu priliku. I taj razlog je upravo ušao u kuću.

„Mama!“

„Dolazim.“ Krenula je niz hodnik, pitajući se da li odmah da pomene ponudu ili da sačeka da prođu praznici. Nikad joj ne bi palo na pamet da

sama odluči, a zatim kaže Brendonu. Zakoračila je u kuhinju i stala sa širokim osmehom na usnama. Na korak od dovratka se nalazila gromada snega tamnih, uzbuđenih očiju. „Jesi li koračao ili si se dokotrľjao kući?“

„Bilo je divno.“ Brendon se mučio sa mokrim kariranim šalom koji je nosio oko vrata. „Napravili smo tobogan i Vilov stariji brat nas je snažno gurnuo. Liza Koen je vrištala sve vreme dok smo se spuštali. Plakala je kada smo pali. I sline su joj se zaledile.

„Zvuči bajno.“ Džulija je čučnula kako bi se pozabavila upornim čvorom.

„Bum! – udario sam pravo u snežni smet.“ Pahulje su se razletele kada je pljesnuo rukama u rukavicama. „Bilo je divno.“

Nije imala srca da ga uvredi pitanjem da li je povređen. Očigledno mu je dobro. Ali nije smela ni da ga zamisli kako leti s tobogana pravo u smet. Znajući da bi i sama uživala u tome, uspela je da potisne majčinske prekore koji su je pekli u grlu. Uspela je da odveže čvor, zatim je uključila ketler da napravi toplu čokoladu dok se Brendon izvlačio iz jakne.

Kada se osvrnula, kaćio je natopljenu jaknu – kada su takve stvari u pitanju, bio je znatno brži od nje – i posezao ka keksu u pletenoj korpi, koja je stajala na šanku. Kosa mu je bila mokra i tamnoplave boje, poput njene. Kao i njegova majka, bio je sitan. Znala je da mu to silno smeta. Imao je duguljasto, mršavo lice pošto se rano oslobodio izgleda bucmastog novorođenčeta. Od majke je takođe nasledio i svojeľglavu bradu. Međutim, njegove oći, za razliku od njenih sivih, bile su boje starog brendija. Jedino što je, očigledno, nasledio od oca.

„Možeš uzeti samo dva“, izgovorila je mahinalno. „Većeraćemo za koji sat.“

Brendon je odgrizao glavu jelena i pitao se kad bi mogao početi da je nagovara za dozvolu da otvori poklon. Osećao je miris sosa za špagete koji se krćka na šporetu. Bogat, oštar miris mu je prijao koliko i lizanje šećera sa usana. Uvek su večerali špagete za Badnje večē, jer mu je to bila omiljena hrana.

Ove godine će proslaviti Božić u novoj kući, ali taćno je znao šta će se dogoditi i kada. Većeraće – u trpezariji zbog toga što je u pitanju posebno večē – zatim će oprati sudove. Njegova majka će pustiti muziku pa će njih dvoje igrati igrice pokraj vatre. Kasnije će na smenu puniti ćarape.

Znao je da Deda Mraz ne postoji i to mu nije smetalo. Bilo je zabavno pretvarati se *da si* Deda Mraz. Dok napune ćarape, uspeće da nagovori majku da mu dozvoli da otvori jedan poklon. Taćno je znao koji želi da otvori večeras. Onaj što zveckea, umotan u srebrnkasto-zeleni papir. Oćajnićki se nadao da je u pitanju gvozdena konstrukcija za gradnju iz *erektor-seta*. Seta za građevinare?

Počeo je da sanjari o jutru kada će probuditi majku pre nego što izađe sunce. Sići će dole, upaliti lampice na jelki, pustiti muziku i otvoriti poklone.

„Ima užasno mnogo vremena do jutra“, započeo je kada je spustila šolju tople čokolade na pult. „Možda bi mogli da otvorimo sve naše poklone večeras. Mnogo ljudi to radi, onda ne moraju da ustaju rano.“

„Oh, ja volim da ustajem rano.“ Džulija je spustila laktove na pult i nasmejala mu se. Bio je to oštar, izazivački osmeh. Oboje su znali da je igra upravo započela. „Ali, ako želiš, možeš spavati duže pa ćemo otvoriti poklone u podne.“

„Lepše je dok je mrak. Već se smrkava.“

„Tako je.“ Posegnula je i sklonila mu kosu sa očiju. „Volim te, Brendone.“ Promeškoltio se. Igra se ne igra na taj način. „Dobro.“

Morala je da se nasmeje. Obišavši pult, sela je na stolicu kraj njega i obmotala stopala u čarapama oko prečaga. „Moram o nečemu da razgovaram s tobom. Malopre me nazvala En.“

Brendon je znao da je En majčin agent i da će razgovarati o poslu. „Ideš li ponovo na turneju?“

„Ne. Ne odmah. U pitanju je nova knjiga. Jedna žena iz Kalifornije, velika zvezda, želi da napišem njenu biografiju.“

Brendon je slegao ramenima. Majka je već napisala dve knjige o filmskim zvezdama. O starim ljudima. Ne o *kul* likovima poput Arnolda Švarcenegera ili Harisona Forda. „Dobro.“

„Ali, komplikovano je. Žena – Iv Benedikt – velika je zvezda. Imam neke od njenih filmova na diskovima.“

Ime mu nije ništa značilo. Pijuckao je toplu čokoladu zbog čega mu se napravila penasta braon linija iznad usne. Prvi brkovi jednog mladića. „To su oni glupavi crnobeli?“

„Neki su crnobeli, ali ne svi. Stvar je u tome što, da bih napisala knjigu, moramo da idemo u Kaliforniju.“

Podigao je pogled i oprezno je osmotrio. „Moramo da se selimo?“

„Ne.“ Trezvenog pogleda, spustila je šake na njegova ramena. Shvatala je koliko mu znači dom. Za deset godina, koliko ima, suviše puta je čupan iz korena i zaklela se da mu to više neće raditi. „Ne, ne moramo da se selimo, ali moramo da odemo tamo na nekoliko meseci.“

„Kao da smo došli u posetu?“

„Dugu posetu. Zbog toga moramo da razmislimo o svemu. Neko vreme ćeš morati tamo da ideš u školu. Znam da si se taman navikao da budeš ovde. Zbog toga oboje moramo da razmislimo o tome.“

„Zašto ona ne može da dođe ovamo?“

Istinite laži

Džulija se nasmešila. „Zbog toga što je ona zvezda, a ja nisam, dečko. Jedan od njenih uslova glasi da moram da dođem tamo i ostanem dok ne završim skicu teksta. Nisam sigurna šta da mislim o tome.“ Skrenula je pogled ka kuhinjskom prozoru. Sneg je prestao da pada, noć se spuštala. „Kalifornija je daleko odavde.“

„Ali, vratili bismo se?“

Baš liči na njega da odmah pređe na suštinu. „Da, vratili bismo se. Ovo je sada naš dom. Zauvek.“

„Možemo li u Diznilend?“

Pogledala je svog sina, iznenađeno i razdragano. „Naravno.“

„Mogu li da upoznam Arnolda Švarcenegera?“

Nasmejavši se, Džulija spusti čelo ka njemu. „Ne znam. Možemo da pitamo.“

„Dobro.“ Zadovoljan, Brendon ispi toplu čokoladu do kraja.

Drugo poglavlje

Sve je u redu, rekla je Džulija sebi dok se avion spremao da sleti u Los Angeles. Kuća je zatvorena, sve je sređeno. Njena agentica se tokom protekle tri nedelje neprekidno dogovarala sa agenticom Iv Benedikt, putem telefona i faksa. Brendon je poskakivao na sedištu, nestrpljivo očekujući da avion već jednom sleti.

Nema razloga za brigu. Međutim, ona je od brige napravila nauku. Ponovo je grizla nokte i nervirala se zbog upropašćenog manikira – posebno zbog toga što je mrzela proces manikiranja, natapanje i turpijanje, izluđivala ju je neodlučnost kod izbora boje laka. Sočni jorgovan ili čarobna fuksija. Kao i obično, odlučila se za dva premazivanja providnim lakom. Dosadno, ali neutralno.

Uхватиła je sebe kako glođe ono što je ostalo od nokta na palcu i čvrsto prekrstila prste u krilu. Gospode, sada o laku razmišlja kao o vinu. Koketna, ali jaka nijansa.

Hoće li ikad sleteti?

Zavrnila je rukave sakoa, a zatim ih ponovo spustila dok je Brendon zurio kroz prozor širom otvorenih očiju. Bar nema strah od letenja kao ona.

Ispustila je dugačak, tih uzdah i prsti su joj se malo opustili kada je avion konačno dotakao tlo. *Preživela si još jedan, Džuls*, rekla je sebi pre nego što je naslonila glavu na sedišta. Sada još samo da preživi prvi razgovor sa velikom Iv, stvori privremeni dom u gostinjskoj kući velike zvezde, da se Brendon dobro snađe u novoj školi, i da zaradi za život.

Nije to ništa, pomislila je i otvorila ogledalce kako bi proverila da li joj je preostalo bar nešto boje u obrazima. Popravila je karmin i napuderisala nos. Ako je u nečemu vešta, to je skrivanje nerveze. Iv Benedikt će videti samo čisto samopouzdanje.

Dok je avion klizio ka kapiji, Džulija je izvadila lek za gorušicu iz džepa sakoa. „Evo nas, dečko“, obratila se Brendonu i namignula. „Bili spremni ili ne.“